

Het ongeluk en de droom

Woest was ze. Altijd maar weer die mantra over belangen en verantwoordelijkheden en nu wilde hij daar hun dochter ook nog in betrekken! Sylvie wist dondersgoed waar ze aan begon toen ze trouwde met Philip, maar soms werd het haar te veel. Vandaag was zo'n dag. Nog geen uur geleden bezorgde men dat kunstwerk en uit pure woede zei ze dat ze het een spuuglelijk ding vond. Beiden wisten beter, maar op dat moment gaf ze dat niet toe. Ze nam haar dochter op de arm, zette haar in de auto en reed met piepende banden weg. Ze wilde weg, moest wel. Ze kende de verantwoordelijkheden die op de schouders van haar man rustten en de tweestrijd die binnen de organisatie woedde. Nu deze tot een climax leidde, wilde Sylvie absoluut niet dat haar dochter hierbij betrokken raakte.

‘Wat een mooi beeld, hè mama?’

‘Ja, heel mooi, schatje.’

De autorit voelde als een rush op adrenaline, wat waarschijnlijk de reden was dat ze veel te hard reed. Voor Sylvie het doorhad, stuurde ze de auto het dorp uit. Op de plek waar de weg het dorp verliet, maakte deze een flauwe bocht. Sylvie drukte het rempedaal in om meteen te merken dat er iets heel erg mis was. De snelheid van de auto verminderte nauwelijks. Voordat ze de mogelijkheid had te reageren, verloor ze de macht over het stuur. Instinctief duwde ze haar arm voor haar dochter om een deel van de klap op te vangen van de boom die nu met grote snelheid angstaanjagend dichterbij kwam.

Hoelang ze buiten kennis was geweest, wist Sylvie niet. Minuten, uren, seconden? Ze keek opzij en zag dat haar dochter bewusteloos was, maar nog leefde. Pas na deze gelukzalige vaststelling merkte ze dat ze er zelf een stuk minder goed aan toe was. Er zat een barst in de voorruit en toen pas realiseerde Sylvie zich dat haar hoofd daarvoor verantwoordelijk was.

De koppijn kwam met de woede van een vulkaanuitbarsting en ze keek versuft opzij toen iemand het verwrongen portier opensmeet.

‘Bill? Ben jij het? Goddank. We hebben een ongeluk gehad en ik... Wat doe je nu?’

De Amerikaan keek Sylvie zonder enig mededogen aan en antwoordde kil: ‘Ik doe wat ik doen moet, Sylvie. Het spijt me dat jij daar ook slachtoffer van wordt, maar het is nodig. Met grote ogen keek Sylvie toe hoe Bill langzaam een paar lederen handschoenen aandeed en zich traag naar haar toeboog.

‘Oh nee Bill, dat niet. Laat dan in ieder geval mijn dochter leven. Laat Susan leven. Alsjeblieft... ze is niet bij bewustzijn en weet niet dat jij... ze is onschuldig!’ Heel even rustte zijn koude blik op het jonge meisje, waarna hij kort knikte. Het kind was inderdaad buiten bewustzijn en zou zich hiervan niets herinneren, wist hij. Een hand omsloot de mond en neus van Sylvia. Een laatste traan ontsnapte aan haar oog.

Al die tijd zat Susan als een getuige op de achterbank. In eerste instantie dacht ze dat ze was weggedommeld. Maar meteen zag ze dat niet Cato en Bartilo, maar een jonge vrouw en een klein meisje voorin zaten. Met knipperende ogen keek ze naar het tweetal en het duurde even voor ze besepte wie dat waren en waar ze zich bevond. Ze zat in een auto tijdens een fatale rit. Beseffend wat hun lot zou zijn, schreeuwde Susan een waarschuwing, maar op haar mond was duct tape geplakt. Met wilde bewegingen wilde Susan zich bevrijden, maar haar handen waren met tie-wraps vastgebonden.

De klap van de botsing was als een flits en toen ...